

Jakobe havde bøjet sig forover. Hun udholdt ikke Synet af Moderens Øjne, der blev saa uhyggelig store og sorte bag de slebne Brilleglas.

„Ja — se,“ sagde hun, mens hun samlede og skilte sine udspilede Hænder. „Jeg kan jo lige saa godt sige det med det samme, — min Forlovelse er hævet.“

Der blev en lang Stilhed.

„Det er altsaa derfor, du har gaaet og været saa utilgængelig i den sidste Tid?“

„Har jeg været det? — Saa maa I tilgive mig det.“

Moderen rejste sig. Hun gik hen til Jakobe, tog hendes Hoved mellem sine Hænder og løftede hendes Blik op imod sig.

„Er der andet, du holder skjult for os, mit Barn?“ spurgte hun.

„Det har du ingen Ret til at spørge om,“ svarede Jakobe med Taarer i Øjnene. „Om sine Kærlighedsanliggender skal man være tavs, — det har du selv lært mig.“

Moderen stod et Øjeblik tvivlrædd. Saa tog hun sine Hænder til sig og gik bort.

„Hvor mange Penge mener du at faa Brug for?“ Hun var gaaet hen i den anden Ende af Stuen, hvor hun havde givet sig til at gøre i Orden paa et Bord. Det var, som om hun ikke længer havde Ro til at sidde ned.

Jakobe nævnede en større Sum.

Moderen saa atter op: „Du mener altsaa at ville blive borte i længere Tid?“

„Ja, du kan jo nok forstaa, Mo'er, at der ikke vil blive synderlig behageligt for mig herhjemme efter det, der nu er sket. En hævet Forlovelse giver jo altid Anledning til saa megen Sladder. Det gør mig saa ondt, at jeg skal udsætte dig og Fa'er for al den Ubehagelighed — men det maa I ogsaa se at tilgive mig.“

„Vi har jo aldrig været synderlig glade for den Forbindelse. Alligevel syntes vi jo nu —,“ begyndte Moderen, men da hun mærkede Tegn paa Utaalmodighed hos Datteren, fortsatte hun ikke. Og de talte nu en Tid kun om praktiske Ting vedrørende Rejsen og hendes Udstyrelse.

Saasnart Jakobe igen var kommet op paa sit Værelse, gav hun sig i Færd med at lægge sine Sager frem til Indpakning og at samle og gemme hen, hvad der skulde efterlades. En